

İzzet-i Nefs / Amour Propre!

Fransızlar amour propre der buna ve yalnız derin bir kültüre sahip milletlerde karşılığı vardır. Dört hatıra, dört resim, dört ders yeniler gümbür gümbür, eskiler soluk, sessiz.

Kapıdan çekinerek girdiler. Dizlerinde koyu renk dizlik yamalar, ayaklarında kara lastikler. Edepten şapkaları ellerinde, selam verdiler.

- Hoş geldiniz.

- Hoş bulduk. Biz Hüyük Görünmez Köyü'nden geliyoruz. Mustafa Koçyiğit gönderdi. Çocuklarımızı Endüstri Meslek Lisesi yatılına kayıt ettirmek için geldik. Telefon ettim, velileri oldum. Okula gönderdim. Geri geldiklerinde, yüzleri gülüyordu. Tedirginlikleri kalkmıştı.

- Mustafa Bey sağolun, işimiz bitti. Birde yurt için yatıracağımız parayı bilirsek, ödemek isteriz.

- Para ödemenize gerek yok, biz onu hallederiz. Oturun çay

Mustafa Kabakcı

için, yüzleri birden ciddileşti. Daha yaşlı olan, gözleri yerde:

- Mustafa Bey "kusura galma" ama, biz başkasının parasıyla çocuk okutmuyoruz. Emeğimize gayrısı çocuğumuzun kursağına girmez.

Ayağa kalktım, kucakladım.

Hoşgeldin İzzet-İ Nefs / Amour Propre

Jandarma köle damı yaylasına hareketlilik getirmişti. Haki renkli araba önde, arkasında çocuk sürüsü, Hüseyin Uçar diye birini arıyorlardı. Çocuklarından bu ismi bilen yoktu. Derken yaşlılardan birine sorunca aranan bulundu.

- O bizim VIDISLI dedi, Sadullah Amca. Çocuklar gülüşmeye başladılar. Yıllardır tanıdıkları; Yemen, Arabistan, Çöl, İngiliz, tren, Şuhut, Yunan hikâyelerini dinledikleri Hüseyin amcayı tanıyamamışlardı.

- Hayırdır komutanım dedi. Sadullah amca, merakla bizim Hüseyin'in jandarmayla, mahkemeye işi olmaz.

- Hayır öyle bir şey değil dedi. Genç uzman çavuş. Başka bir mesele onu kendisiyle konuşmamız lazım.

Hemen bulundu. Bahçede çalışıyordu. Fakirliğin, yaşlılığın büktüğü bel, yüzde derin çizgiler, bulgur bulgur ter. Terini elinin tersiyle sildi.

- Buyrun, Hoşgeldiniz dedi.

- Dede, biz askerlik şubesinden geliyoruz. Senin eski askeri kayıtların bulundu. Sen gaziymişin. Yıllarca savaşmışsın. Devlet sana maaş bağlayacak. Uzun uzun baktı. Gözleri doldu.

- Oğul dedi. Bu milletin bu devletin bizi unutmayacağını biliyordum Selam söylen

devletime; Devletin verdiği haktır hakkı olan alsın ben almıyacağım. Genç uzman, şaşırıldı, ellerine sarıldı. O bir devdi.

Hoşgeldin İzzet-İ Nefs / Amour Propre

Sekreterim misafirleriniz var dedi. Kapı çalındı. İçeri girenleri bekliyordum. Hatırlı bir tanıdık telefon etmiş geleceğini söylemişti. Hanımefendi; son derece şık giyinmişti, saçları kızıla boyanmış, boynunda hoş bir kolye. Karşımdaki koltuğa oturdu. Yanında daha mütevazı giyinmiş beyi yerini aldı.

Spor giyimli, saçları jöleli, kolunda altın zincir, elinde Nokia telefon yeni kayıt üniversiteli delikanlı tek sandalyeye ilişti. Hanım bir fakültede, fakülte sekreteriydi, bey devlet dairesinde memur. Delikanlı Selçuk Üniversitesi'nde iyi bir bölüm kazanmıştı. İyi kötü ona Brodwey bir araba almışlardı, ama burs lazımdı. -Evet, Mustafa Bey yaşam çok zorlaştı. İnanın zor geçiniyoruz. Delikanlı için bir burs bulduk, ama yeterli değil. Mümkünse yeni bir burs lütfen!

Nerdesin Ey İzzet-İ Nefs?

En son Kaymakamlık ziyaretim esnasında Hüseyin Dede'nin oğlunu sosyal yardımlaşma Vakfı'nın kapısında kömür beklerken gördüm.

İyi ki öldün, Hüseyin amca, iyi ki öldün.

En son ziyaretimde: "Ölmek ne ki oğul?" demiştin. Ölmek ne ki! El açmak, açım demek İzzet-i nefse sığar mı? Bu gün sen aklıma düştün! Arıyoruz. Rahmet sana